

τόν κ. Ε... , στενόν μου φίλον, πρὸς ὃν ὠμίλησα περὶ σοῦ καὶ ὅστις ἐπιθυμεῖ νὰ σὲ γνωρίσῃ.

Ἐπεκλήθη ὀλίγον. Ἐκεῖνος συγκεχυμένος ἠρθρίασε πάλιν ἐὰν ἦτο δυνατόν, ἐχαιρέτισε δυσκόλως καὶ ἐπρόφερε συγκεχυμένας τινὰς λέξεις. Εἶτα ὁ Παῦλος ἐκάθησεν εἰς τινὰ τράπεζαν, τοῦθ' ὅπερ καὶ ἡμεῖς ἐπίσης ἐπράξαμεν.

— Ἐγὼ νὰ σὰς ζητήσω μίαν ἄδειαν, προσέθηκε. Πιστεύω ὅτι εἴμεθα πολὺ καλοὶ φίλοι, ὥστε νὰ μὴ μοι τὴν ἀρνηθῆτε.

Ὁ Φαβρῶλ ἐποίησε καταφατικὸν σημεῖον.

— Ἴδου περὶ τίνος πρόκειται. Πρὸ πολλοῦ ἢ ὑπ' ἐμοῦ προεδρευομένη Ἑταιρία πιστεύει ἑαυτὴν ὡς ὑποχρεωμένην πρὸς ὑμᾶς. Καὶ ἔχει δίκαιον, διότι εἰς τὰς συνθέσεις σας ὀφείλει κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη μέρος τῶν ἐπιτυχιῶν τῆς. Καιρὸς νὰ σὰς ἀποδείξῃ τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς. Δι' αὐτὴν τοῦτο θὰ εἶνε χρέος ὅπερ ἀποτίνει, καὶ οὐδὲν ἄλλο καλλίτερον θὰ ἦ δυνατόν νὰ πράξῃ, πιστεύω, παρὰ δίδουσα ὑπὲρ ὑμῶν συναυλίαν καθ' ἣν θὰ ἐκτελέσῃ τὰ ἔργα σας. Ἴδου ποῖαν ἐν ὀνόματι αὐτῆς σὰς ζητῶ ἄδειαν. Μοι τὴν παραχωρεῖτε;

Εἰς τὴν λέξιν χρέος ὁ Φαβρῶλ ἐγένετο πορφυροῦς, ἀλλ' ὁ τόσον ἀπλοῦς, τόσον φυσικὸς τόνος καὶ πρὸ πάντων ὁ τελευταῖος λόγος τοῦ φίλου μου παρευθῆς τὸν καθησύχασεν. Τὸ πρόσωπόν του ἐξεχειλίξεν ἐξ εὐγνωμοσύνης καὶ συνεσταλμένος, δυσκολευόμενος ἐκ τοῦ τόνου του, ἄλλως δὲ μὴ ὦν ῥήτωρ, ἐφέλλιξε.

— Λοιπὸν, τῷ εἶπεν ὁ Παῦλος ἀποτόμως ἵνα θέσῃ πέρασ εἰς τὴν στενοχωρίαν, ἐμείναμεν σύμφωνοι. Δὲν εἶν' ἀνάγκη νὰ μᾶς εὐχαριστήσῃτε, δι' ἡμᾶς εἶν' εὐχαρίστησις αὐτό.

Ὁ Φαβρῶλ ἐφέλλιξε πάλιν, ἀλλ' ἡ φυσιογνωμία του ὠμίλει ἀντ' αὐτοῦ. Οἱ μικροὶ κυανοὶ ὀφθαλμοὶ του, κεκαλυμμένοι συνήθως ὑπὸ βαθείας μελαγχολίας, ἀπήστραπτον. Ἡ χαρὰ ἐξεργήγυυτο καθωραίζουσα καὶ μεταμορφώνουσα τὴν ἀσχημίαν του, χαρὰ συγμνηστική, χαρὰ ἐγκαταλειμμένου δυστυχῶς ὄντος, πεποτισμένου ὑπὸ χλευασμοῦ καὶ περιφρονήσεως, παιγνίου τῶν ἀνθρώπων, ἐκτρώματος τῆς τύχης, οὐτινος ἢ ψυχῆ φωτίζεται ὑπὸ θερμῆς ἀκτίνος συμπαθείας.

Ἐν ᾧ ἐμέλλομεν νὰ ἐξέλθωμεν ἡ ξενοδόχος μᾶς ἐσταμάτησεν ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας.

— Γνωρίζετε τὸν κ. Φαβρῶλ; μᾶς ἠρώτησε χαμηλοφώνως μὲ περιποιητικὸν μειδίαμα.

— Ναί, κυρία.

Ἐδίσταξε καὶ μειδιῶσα πάντοτε:

— Ἐπειδὴ... ἐπειδὴ, εἶπε τέλος, εἶνε πολὺς καιρὸς ποῦ δὲν ἐπλήρωσε. Καὶ ἐκτός τούτου, τρώγει τόσον! Σὰς βεβαιῶ, ὅτι δὲν εἶνε πελάτης διὰ κέρδος. Καὶ τότε ἐνοεῖτε ὅτι ἐὰν δὲν πληρῶνῃ...

Ὁ Παῦλος ἐνόησε καὶ εἶπε:

— Θὰ σὰς πληρώσῃ, ἐγὼ σὰς τὸ ὑπόσχομαι. Καὶ σὰς χρεωστεῖ πολλά;

— Τριῶν μηνῶν περίπου γεύματα.

— Δὲν προγευματίζει λοιπὸν;

— Ὅχι. Φαίνεται ὅτι τὸ μεσημέρι τρώγει εἰς τὸ σπιτί του.

Τὶ φαγητὸν ἐδύνατο νὰ κάμνῃ ὁ δύστηνος οὐτός Φαβρῶλ εἰς τὸ δωμάτιόν του; Καὶ διατί ἄρα, ἐν ᾧ ἔτρωγε τὴν μεσημβρίαν παρ' αὐτῷ, εἴπεινα πάντοτε τόσον πολὺ τὸ ἐσπέρας;

(Ἐπετα: τὸ τέλος).

Γ. Α. ΒΑΛΑΒΑΝΗΣ

Μέγεθος καὶ ἡλικία

ΤῶΝ ΓΗΡΑΙΟΤΕΡΩΝ ΔΕΝΔΡΩΝ

Τὰ παμμεγέθη καὶ γηραιὰ δένδρα δύναται τις νὰ καλέσῃ ἀρχαιότητος τῆς φύσεως· ἀλλ' αἱ ζῶσαι αὐταὶ ἀρχαιότητες προξενοῦσιν εἰς τὸν θεατὴν ἐκπληξιν καὶ σεβασμὸν ἀνώτερον ἐκείνου, ὃν ἐμπνέει τὸ Κολοσσαῖον τῆς Ρώμης· διότι τὸ μέγιστον δένδρον δὲν εἶνε ἄθροισμα λίθων καὶ στηλῶν μέγα ἢ μικρὸν, χειροποίητον ἐκ παρελθούσης γενεᾶς ἀνθρώπων, ἀλλὰ κολοσσὸς ζῶν, ἐπιβάλλων σέβας εἰς τὸν ὄρωντα· τὸ ἀρχαῖον μνημεῖον, ὅσῃν δόξαν καὶ ἂν περιεβλήθη ὅτε ἤκμαζε, φαίνεται καταβληθὲν ὑπὸ τοῦ χρόνου καὶ δεικνύει τὴν ἀδυναμίαν τοῦ ἀνθρώπου, ἐνῶ τὸ γιγάντειον δένδρον εἶνε ζῶσα εἰκὼν τῆς παντοδυναμίας καὶ θαυμασιουργίας τῆς φύσεως. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον πάντες οἱ λαοὶ ἀπέδωκαν εἰς τὰ κολοσσαῖα δένδρα σεβασμὸν ἴσον πρὸς τὴν λατρείαν. Ἄλλ' ἄς ἔλθωμεν εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν γηραιῶν δένδρων, τῶν Μαθουσαλῶν τούτων τοῦ φυτικῆ βασιλείου.

Ἐκ τῶν δένδρων τῆς Εὐρώπης τὸ γένος τῆς φιλύρας φαίνεται ὅτι εἶνε τὸ μακροβιώτερον καὶ τὸ ἔχον μεγαλείτερον κορμόν. Ἐν Γερμανίᾳ ἀναφέρεται ἡ περίφημος φιλύρα τοῦ Νέουσταδ, εὐρισκομένη ἐν τῷ βασιλείῳ τῆς Βυρτεμβέργης. Ἡ περιφέρεια τῆς κόμης τοῦ δένδρου τούτου εἶνε ἑκατὸν τριάκοντα τριῶν γαλλικῶν μέτρων, αἱ δὲ διακλαδώσεις αὐτοῦ στηρίζονται ἐπὶ 106 λιθίνων στηλῶν, ἐξ ὧν αἱ μὲν δύο πρόσθια φέρουσι τὰ οἰκόσημα τοῦ δουκὸς Χριστοφόρου τῆς Βυρτεμβέργης καὶ ἡμερομηνίαν 1558, ἐπὶ δὲ τῶν λοιπῶν στηλῶν ἀναγινώσκονται τὰ ὀνόματα πολλῶν ἄλλων ἰδρυσάντων αὐτάς. Τρεῖς αἰῶνες λοιπὸν καὶ δέκα ὀκτῶ ἔτη παρῆλθον μόνον ἐκ τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν συμπαθῶν πρὸς τὴν γιγαντώδη ἀνάπτυξιν τῆς φιλύρας ταύτης ὁ δουξ τῆς Βυρτεμβέργης ἔκτισε τὰς δύο πρόσθιας λιθίνας στήλας, ὅπως στηρίξῃ τοὺς μακροὺς καὶ βαρυστάτους κλάδους αὐτῆς.

Ἡ γηραιότερα φιλύρα, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν ἡ φι-

λύρα, τῆς ὁποίας τὴν ἡλικίαν μετ' ἀκριβείας γινώσκουμεν, εἶνε ἡ φυτευθεῖσα κατὰ τὸ 1476 ἐν τῇ πόλει Φρειβούργῃ τῆς Ἑλβετίας πρὸς μνήμην τῆς νίκης τοῦ Μοράτ· ἔχει λοιπὸν αὕτη τεσσάρων αἰώνων ἡλικίαν· ὁ δὲ κορμὸς τοῦ δένδρου τούτου ἔχει περιφέρειαν πέντε γαλλικῶν μέτρων. Παρὰ τὴν αὐτὴν πόλιν Φρειβούργῃν ὑπάρχει ἄλλη τις φιλύρα, ἣτις κατὰ τὰς ἐπιτοπίους παραδόσεις ἦτο περιώνυμος ἐν ἔτει 1476 διὰ τε τὸ μέγεθος καὶ τὴν παλαιότητά της. Τὸ δένδρον τούτο, τοῦ ὁποίου ἡ ἡλικία δύσκολον εἶνε νὰ προσδιορισθῇ ἐνόσω ζῆ, εἶχε κατὰ τὸ 1865 κορμὸν, οὔτινος ἡ περιφέρεια ἦτο δώδεκα μέτρων, τὸ δὲ ὕψος εἴκοσι καὶ τεσσάρων· εἰκάζεται δὲ κατὰ προσέγγισιν ὅτι πρέπει νὰ ἔχη ἡλικίαν 1000 ἐτῶν.

Ἡ μεγαλειτέρα καὶ μεγαλοπρεπεστέρα φιλύρα κατὰ τὴν Ἀνατολὴν εὐρίσκεται ἐν Μακεδονίᾳ, εἰς τὴν εἴσοδον τῆς κώμης Βοδενά. Τὸ θαυμάσιον τοῦτο δένδρον ἔχει ὑπὲρ τὰ 30 μέτρα ὕψος, κορμὸν εὐθὺν καὶ κάθετον ἔχοντα διάμετρον ὑπὲρ τὸ ἐν μέτρον καὶ ὕψος μέχρι τῶν διακλαδώσεων τοῦ ὑπὲρ τὰ 8 μέτρα.

Ἐκ τῶν δρυῶν τῆς Εὐρώπης μία τῶν ἀρχαιοτάτων ὑπάρχει ἐν τῷ νομῷ τῆς Κάτω Σαράντ (Charente inferieure) ἐν Γαλλίᾳ, ὕψος μὲν ἔχουσα εἴκοσι μέτρων, διάμετρον δὲ πρὸς τὴν βάσιν τοῦ κορμοῦ της ἐννέα μέτρων, τούτεστι περιφέρειαν εἴκοσι ἐπὶ μέτρων. Εἰς τὸ κοίλωμα τοῦ γιγαντώδους αὐτῆς κορμοῦ εὐρίσκεται καλῶς ὑπηρεπισμένος θάλαμος, ἔχων ὕψος τριῶν μέτρων καὶ πλάτος τριῶν μέχρι τεσσάρων, τοῦ ὁποίου τὰ τοιχώματα καλύπτουσι δροσερὰ βρύα καὶ περίδες. Ἡ ἡλικία τοῦ γιγαντιαίου τούτου δένδρου εἶνε ἀπὸ 1200 μέχρι 2000 ἐτῶν, ἴσως δὲ καὶ ἔτι πλέον, ὅταν λάβῃ τις ὑπ' ὄψιν τὴν βραδύτητα μεθ' ἧς αὐξάνουσι ἐν γένει τὰ εἶδη τῶν δρυῶν.

Ἐπὶ τοῦ πυριπνόου ὄρους τῆς Αἴτης ὑπάρχει κολοσσιαία καὶ γηραιά καστανέα, καλουμένη ὑπὸ τῶν ἐνοπίων κασταρέα τῶν ἑκατὸν ἑλλῶν, τῆς ὁποίας ὁ κορμὸς ἔχει πεντήκοντα δύο μέτρων περιφέρειαν. Ὁ Ἰωάννης Χουέλ διηγεῖται τὴν ἱστορίαν τοῦ δένδρου τούτου ὅπως ἤκουσεν αὐτὴν παρὰ τῶν κατοίκων τοῦ ὄρους ἐκείνου. «Τὸ δένδρον τοῦτο καλεῖται ἐπιτοπίως κασταρέα τῶν ἑκατὸν ἑλλῶν διὰ τὴν εὐρείαν σκιάν του, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἑκατὸν ἵπποι δύνανται νὰ ἀναπαυθῶσι. Μοὶ διηγήθησαν ὅτι, μεταβαίνουσα ἐξ Ἰσπανίας εἰς Νεάπολιν ἡ Ἰωάννα τῆς Ἀραγωνίας, διῆλθε διὰ τῆς Σικελίας, καὶ ἐπισκέφθη τὴν Αἴτην συνοδουμένη ὑπὸ πολλῶν εὐγενῶν· ἦτο δὲ ἐφιππος αὐτῆ τε καὶ σύμπασα ἡ συνοδία της καὶ κατέφυγεν ὑπὸ τὸ δένδρον τοῦτο, οὔτινος οἱ μεγάλοι κλάδοι καὶ τὸ πυκνὸν φύλλωμα ἤρκεσαν ὅπως φυλάξωσιν ἀπὸ τῆς καταπιπτούσης βροχῆς τὴν ἀνασσαν ταύτην καὶ τοὺς περὶ αὐτὴν ἰππό-

τας. Τὸ δένδρον τοῦτο τὸ ἐπὶ τοσοῦτον φημισθὲν ἔχει τὸν κορμὸν ὅλως κοῖλον, εἰς βαθὺ δὲ γῆρας φθάσαν ἤδη βαθμηδὸν ἀπόλλυται, ἀν καὶ ἡ κόμη αὐτοῦ εἰσέτι εἶνε θαλερά. Ἐπειδὴ δὲ τὸ κοίλωμα τοῦ κορμοῦ του εἶνε μέγα αἰκίσκον, ἐν ἐνότιοι κατεσκευάσαν ἐντὸς αὐτοῦ οἰκίσκον, ἐν τῷ ὁποίῳ ὑπάρχει κλίβανος πρὸς ἀποξήρανσιν καστανῶν, λεπτοκαρυῶν, ἀμυγδαλῶν καὶ ἄλλων καρπῶν χρησίμων κατὰ τὸν χειμῶνα, ὡς συνειθίζουσιν ἐν Σικελίᾳ. Συμβαίνει δὲ ἐνίοτε, ὡς αἰκίς στερώνται ξύλων, νὰ λαμβάνωσι πέλεκυν καὶ νὰ κόπτωσιν ἐκ τοῦ δένδρου τούτου τὴν ἀναγκαίουσαν αὐτοῖς ποσότητα ξυλείας. Διὸ καὶ τὸ δένδρον κινδυνεὺει νὰ καταστραφῇ.

»Τινὲς φρονοῦσιν ὅτι ὁ μέγιστος ὄγκος τοῦ κορμοῦ τῆς καστανέας ταύτης προῆλθεν ἐκ διαφόρων καστανεῶν, αἵτινες κείμεναι πλησίον ἀλλήλων φαίνονται εἰς τοὺς ἀπροσέκτους παρατηρητὰς ὡς κορμὸς ἐνός καὶ μόνου δένδρου διαμελισθείς, ἀλλὰ μοὶ φαίνεται ὅτι πλανῶνται· διότι πάντα τὰ κολοβωθέντα ὑπὸ τε τοῦ χρόνου καὶ τῶν καταστρεπτικῶν χειρῶν τοῦ ἀνθρώπου μέρη τοῦ δένδρου τούτου μοὶ ἐφάνησαν ὡς ἀνήκοντα εἰς ἓνα καὶ μόνον κορμὸν μετρήσας δὲ τὴν περιφέρειαν τοῦ κορμοῦ αὐτοῦ εὗρον ὅτι σύγκειται ἐξ ἑκατὸν καὶ ἐξήκοντα ποδῶν». Ταῦτα βεβαίῳ ὁ Ἰωάννης Χουέλ.

Ἡ καστανέα τῆς Αἴτης εἶνε ἐν τῶν ἀρχαιοτάτων γιγαντιαίων δένδρων τῆς Εὐρώπης, πολλῶν αἰώνων ἡλικίαν φέρον· καὶ ἐὰν ὑποθέσωμεν ὅτι ἡ ἔτησία ἀπὸ περιφερείας αὐξήσεως τοῦ κορμοῦ της περιορίσθη λαμβάνουσα τὸ πάχος μιᾶς μόνης γραμμῆς, ὁ Μαθουσάλας οὗτος τοῦ φυτικού βασιλείου δὲν δύναται νὰ ἔχη ἡλικίαν κατωτέραν τῶν 3,600 μέχρι 4,000 ἐτῶν.

Αἱ καρφαὶ εἶνε ἐπίσης δένδρα μακρόβια καὶ ὑπερμεγέθη. Εὐδοκμοῦσι δὲ μεγάλως ἐπὶ τῶν παραλίων τοῦ Εὐξείνου πόντου καὶ τῆς Μεσογείου. Ἐν Κριμαίᾳ πλησίον τοῦ Μπαλουκλαβᾶ ἐν δένδρον καρφῆς φέρει ἔτησίως πλέον τῶν ἑκατὸν χιλιάδων καρῶν, τὰ ὁποῖα διανεμόνται πέντε οἰκογένειαι. Ὁ βοτανικὸς Κανδόλλιος ἀναφέρει εἰς τὴν φυτικὴν φυσιολογίαν του περὶ τραπεζῆς τινός, ἣν εἶδεν ὁ ἀρχιτέκτων Σιαμμότσης εἰς τὸν ἅγιον Νικόλαον ἐν Λορράινῃ, κατασκευασθείσης ἐξ ἐνός τεμαχίου καρφῆς. Ἡ τράπεζα αὕτη εἶχεν ὀκτὼ μέτρων πλάτος καὶ ἀνάλογον πρὸς τὸ πλάτος της μήκος. Κατὰ δὲ τὸ 1472 ὁ αὐτοκράτωρ Φρειδερίκος τρίτος προσέφερε μεγαλοπρεπὲς γεῦμα ἐπὶ τοῦ τερατώδους τούτου φυτικού ὄγκου. Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Κανδόλλιου ὁ παραγωγὸν τὴν τράπεζαν ταύτην κορμὸς τῆς καρφῆς εἶχε τοῦλάχιστον 900 ἐτῶν ἡλικίαν.

Ἐκ τῶν μεγαλειτέρων δένδρων τῶν εὐκράτων κλιμάτων εἶνε καὶ ἡ πλάτανος. Ὁ Πλίνιος

διηγείται ὅτι ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ ὑπῆρχεν ἐν Λυκίᾳ γιγαντιαία τις πλάτανος· τὸ κοίλωμα τοῦ κορμοῦ τῆς εἶχε θέαν εὐρυχώρου σπηλαίου, οὕτινος τὸ ἔσω τοίχωμα ἐσχημάτιζε καμπύλην 27 γαλλικῶν μέτρων· ἡ διακλαδιζομένη κόμη τῆς ὁμοιάζε πρὸς μικρὸν δάσος, αἱ δὲ πρὸς τὰ διάφορα τοῦ ὀρίζοντος σημεῖα ἐκτεινόμενοι κλάδοι τῆς ἐσκίαζον μεγίστην ἔκτασιν γῆς. Τὸ τοίχωμα τῆς κοιλότητος τοῦ κορμοῦ καλυπτόμενον καθ' ὀλοκληρίαν ἐκ βρύων πρασίνων ἐξηπάτα τὸν θεατὴν νὰ ἐκλάβῃ ὅτι βλέπει φυσικώτατον ἄντρον. Ὁ Αἰκίνιος Μουκίνιος, διοικητὴς τῆς Λυκίας, ἔδωκεν ἐντὸς τοῦ φυτικῆς τούτου σπηλαίου συμπόσιον εἰς δέκα ὀκτῶ συνδαιτυμόνας.

Ὁ αὐτὸς συγγραφεὺς ἀναφέρει ἐτέραν πλάτανον, τὴν ὁποίαν ὁ αὐτοκράτωρ Καλλιγούλας εὗρεν εἰς τὰ περίχθ τῶν Βελίτρων. Οἱ κλάδοι τοῦ δένδρου τούτου ἦσαν διατεθειμένοι εἰς τρόπον ὥστε νὰ σχηματίζωσιν ἐμπροσθεν τῆς κοιλότητος τοῦ κατακλινόμενου πράσινον καὶ εὐρὺ σπήλαιον ἐν τῷ σπηλαίῳ τούτῳ ὁ ὠμὸς οὗτος αὐτοκράτωρ ἐγευματίσθη μετὰ δεκαπέντε εὐνοουμένων του, ἂν δὲ καὶ κατέλαθε δι' ἑαυτὸν μέγα μέρος τοῦ κορμοῦ, οὐχ ἦττον καὶ οἱ λοιποὶ συνδαιτυμόνες παρεκάθησαν ἀνέτως καὶ οἱ ὑπηρετοῦντες δούλοι ἠδυνήθησαν νὰ ἐκτελέσωσιν εὐκόλως τὴν ὑπηρεσίαν των.

(Ἔπεται τὸ τέλος.)

ΤΟ ΚΕΝΤΗΜΑ ΤΗΣ ΑΝΝΙΤΣΑΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἐνῶ καθρχόμεν διὰ τῆς ὁδοῦ Σταδίου πρὸς τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος εἶδον τέλος πάντων ὀλίγα βήματα ἐμπρὸς τὸν φίλον μου Κίμωνα. Ἐπέσπευσα τὸ βῆμα καὶ τὸν ἐπρόφθασα πρὸ τοῦ περιβόλου τοῦ Βουλευτηρίου:

— Τόσον καιρὸν σὲ ζητῶ καὶ δὲν κατώρθωσα νὰ σ' εὕρω· ἀπ' ὅτου ἐγύρισες ἀπὸ τὴν Χαλκίδα ἔγεινες ἄφαντος. Μήπως ἀρρώστησες εἰς τὸ ταξεῖδι;

— Δόξα τῷ Θεῷ εἶμαι καλὰ ὅπως πάντα, ἀλλὰ περῶ βλέπεις κ' ἐγὼ τώρα τὴν χαριτωμένην ζωὴν τοῦ τελειοφοῦτου· κλείσιμο καὶ μελέτη ἔς τὸ σπίτι ἀπ' τὰ ἔξημερώματα ἕως τὴν νύκτα.

— Καὶ μήπως δὲν ἐπῆγα ἔς τὸ σπίτι σου; Ἄλλὰ εἶχες φύγη, μοῦ εἶπαν, κ' ἀπ' ἐκεῖ. Πέμπτον σπίτι πού ἀλλάζεις ἐφέτος... Τώρα πού κάθεται πάλι; Μήπως ἤξευρα νὰ ἔλθω νὰ σ' εὕρω;

— Στὴν Γαλλικὴν Σχολὴν κοντὰ...

— Ἀπὸ τὸ Γεράνι ἔς τὸν Λυκαθηττόν!.. Μὰ δὲν μῶ λὲς πῶς ἐβάλθηκες νὰ κάμῃς τὴν περιγήγησιν τῶν Ἀθηνῶν; Αἰωνίως ὁ ἴδιος, θεότρελλος! Ὅπου σπιτονοικοκυρὰ ἢ γειτόνισσα ἔμμορφη πᾶς καὶ στήνεις τὰ δίχτυά σου γιὰ ἴλιγον

καιρό. Ἄμα βαρεθῆς ἐκεῖ, ξεκινᾷς καὶ πᾶς ἀλλοῦ. Ὅ τὸ ἄλλο σου σπίτι, θαρρῶ, ἦτον ξανθὴ, ἢ τορινὴ τί χροῶμα ἔχει;

— Ἀφσέ τα, καὶ ὑμένε, αὐτὰ...

— Γιατί; Μήπως δὲ ἐφρονίμεψες τώρα; Νὰ μεταγραφῆς εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν.

— Βλέπεις πῶς δὲν ἔχω πολλὴν ὄρεξι, θὰ ἴπῃ πῶς κάτι ἔχω...

Πράγματι τότε μόλις παρετήρησα ὅτι ἡ ἔκφρασις τῆς μορφῆς του δὲν ἦτο ὁποῖα ἄλλοτε, ζωερὰ καὶ περιχαρῆς. Νέφος μελαγχολίας ἐπεκάθητο ἐπὶ τοῦ μετώπου του, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του σχεδὸν εἶχον δακρύση. Ἐνόησα ὅτι κάτι ἔκτακτον, κάτι λυπηρὸν εἶχε συμβῆ, ἴσως οἰκογενειακὸν δυστύχημα μέγα, τὸ ὁποῖον ἐπέδρασεν οὕτω ἐπὶ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ ἀφρόντιδος, τοῦ τρελλοῦ μου φίλου. Δὲν ἤθελον νὰ τὸν ἐρωτήσω, ἤθελον νὰ τῷ δώσω εὐκαιρίαν νὰ μοὶ τῷ εἴπῃ μόνος αὐτὸς ἂν ἤθελε. Ἥλλαξα τόνον ὕμιλιας:

— Καὶ ποῦ πηγαίνεις τώρα;

— Σπίτι μου!..

— Ἐχεις δουλειά;

— Τίποτε.

— Μὲ θέλεις νάλθω μαζί;

— Κ' ἐρωτᾷς; Ἔλα νὰ μάθῃς καὶ τὸ σπίτι μου.

Ἔλαβε τὸν βραχίονά μου καὶ ἐβαδιζόμεν σιωπηλοί.

Μόνον ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς τὴν θύραν μικροῦ οἴκου ὑψηλά, ὑψηλὰ εἰς τοὺς πευκοφύτους πρόποδας τοῦ Λυκαθηττοῦ, ὁ Κίμων ἐστάθη καὶ δεικνύων τοὺς ἀπέναντι τοίχους τῶν οἰκοπέδων εἶπε μειδιῶν:

— Βλέπεις πῶς ἡ γειτονία μου εἶνε πολὺ πτωχὴ ἔς γειτόνισσας καὶ ἡ σπιτονοικοκυρὰ μου εἶνε ἐξηντάρα καὶ δὲν ἔχει κόρην, ὥστε ἀδίκως μ' ἐκακολόγησες.

— Δὲν ἤξευρα πῶς ἄλλαξες σπίτι χωρὶς λόγον, ἀφοῦ μάλιστα τὸ ἄλλο ἦτον ἀσυγκρίτως καλλίτερο ἀπ' αὐτό.

— Δὲν ἀλλάζει κανεὶς ποτὲ σπίτι χωρὶς λόγον.

Καὶ ἐπρόφερε τὰς δύο τελευταίας λέξεις μετ' αὐτὴν ἔμφρασιν, ὥστε, ἐνῶ ἐκεῖνος προεπορεύετο ἵνα ἀνοίξῃ τὸ δωμάτιόν του, ἐγὼ τὸν ἠκολούθουν συλλογιζόμενος ὅτι βεβαίως θὰ ὑπῆρχέ τι κοινὸν μεταξὺ τῆς ἀλλαγῆς τοῦ οἴκου καὶ τῆς ἀλλαγῆς τοῦ χαρακτῆρος τοῦ φίλου μου.

Τὸ δωμάτιόν του ἦτο ὅπως πάντοτε ἐν πλήρει φοιτητικῇ ἀκαταστασίᾳ· βιβλία ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐφημερίδες ἐσκορπισμέναι τῆδε κἀκεῖσε, ἐνδύματα καὶ χαρτῖα ὑπὸ τὴν κλίνην καὶ δύο λεξικά ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον, ἵνα καθιστῶσιν αὐτὸ ὑψηλότερον. Κλίνη χαλαρά, κλωνομένη ὡς μέθυθος ἐπὶ τῶν τεσσάρων σιδηρῶν ποδῶν τῆς, καὶ δύο καθέκλαι ἄνευ πολλῆς ψιάθου πλησίον